

Llengua, pàtria i nació

written by Fredi Bentanachs | 5 de gener de 2022

Amb molta precaució llegim que el català, la llengua nacional dels catalans i catalanes, a excepció de la Vall d'Aran que és l'aranès, es troba al llindar del 36% de parlants habituals, valor que ha anat disminuint en els darrers anys i que, segons els lingüistes, és un valor alarmant perquè ens pot conduir cap a l'extinció de la llengua catalana, com a llengua d'ús diari, de quotidianitat i de construcció nacional.

D'ençà del cop d'estat 155 del 2017, amb la renúncia explícita d'ERC a la defensa del país i amb una CUP totalment aïllada de la realitat nacional –comprant alegrement, el discurs dels comuns–, hom observa amb molta preocupació, com l'engany lerrouxista envers la dicotomia esquerra-dreta, avança sense control i arriba a uns extrems de renúncia i paranoia en veure xenòfobs identitaris arreu, arribant a extrems ridículs d'anatematitzar paraules com pàtria, control de l'emigració, llengua nacional..., o fins i tot arribar a dir que el castellà també és una llengua catalana.

Durant els anys 70, l'esquerra independentista (FNC, PSAN, PSAN-P i MDT després) defensàvem aferrissadament la pàtria. Les organitzacions antifeixistes i antirepressives per excel·lència eren els CSPC, Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans, les frases "Pàtria lliure" o "Pàtria o mort" les utilitzaven com a lema habitual mentre que els moviments socials i sindicals obrers espanyolistes eren sovint qüestionats pel moviment independentista obrer per llur abandonament en la defensa de la llengua catalana.

El castellà és la llengua de l'invasor, de la guàrdia civil espanyola, dels feixistes de l'establishment de la judicatura repressiva, però mai del poble. Una altra cosa és la llengua materna castellana que els immigrants espanyols tenen com a pròpia i que naturalment empren, amb convivència i respecte a

la llengua nacional catalana, la del país, la qual aprenen i s'enriqueixen, car el coneixement de moltes llengües enriqueix.

La bajanada de dir sóc independentista però no sóc nacionalista una contradicció en si mateixa. Per aconseguir la independència hauràs de tenir un territori on aplicar-la i aquest territori s'anomena pàtria o nació. El concepte nació, és el conjunt de ciutadans que tenen una cultura, una llengua i una voluntat de ser, de ser país; la nació catalana té tots els requisits, per tant tot el dret, per esdevenir-ne un estat independent. És per això que Espanya, estat de matriu castellana, va tenir tanta cura per introduir en la seva constitució el concepte de "nacionalidades" i "regiones", com si fossin diferents de nació, com si una nacionalitat fos menys que nació. I venent l'"única, grande e indisoluble" com a l'espanyola, si bé Espanya no existeix ni ha existit mai com a nació, és un estat plurinacional, on les nacions que hi conviuen comparteixen una monarquia imposada per la força de les armes des de 1715 amb el Decret de Nova Planta, mentre que oficialment l'Estat espanyol neix el 1808 amb les corts de Cadis i l'anomenada Pepa, que era la primera constitució espanyola.

La nacionalitat és la que et dona la nació, els catalans tenim la nacionalitat catalana els castellans la castellana i, si voleu, pertanyem per imposició armada a l'Estat espanyol, però mai serem espanyols, perquè som catalans.

Malauradament, la baixa estima, l'autoodi i el sentit de l'abandó nacional per part de cert independentisme, sobretot d'ERC i PDeCAT, ens vol fer creure que l'1-0 fou un miratge. Aquests partits estan votant tot el que l'Estat enemic espanyol imposa, estan acceptant la repressió *entogada* com a normal, i no estan plantant cara a les ignominioses atribucions que la judicatura repressiva espanyola s'ha atorgat per controlar la vida de la gent, fet que no és només perillós sinó que és un suïcidi col·lectiu. Els tribunals

espanyols no poden jutjar sentiments, ni cultura, ni la llengua, ni la llibertat d'expressió d'un poble, i en el moment que ho tolerem sense enfrontar-nos contra aquest abús, estem justificant la repressió i per tant apuntalant un estat nazi, enviant la democràcia i els drets humans i dels pobles a pastar fang. Tot aquest escrit pretén ajudar a obrir els ulls i a clarificar la injustícia que estem acceptant.

Com cantava Al Tall, el mític grup del País Valencià, "mai parleu en castellà, mai parleu en castellà, parleu amb la llengua del poble, la llengua del tio Canya".

No claudiquem mai amb el dret imposat, perquè aleshores desapareixerem com a poble.